

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mgr. J. F.**, zastoupeného doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D., advokátem se sídlem Revoluční 1044/23, Praha 1, proti žalované: **Bezpečnostní informační služba**, se sídlem Nárožní 1111/2, Praha 13, proti rozhodnutí ředitele Bezpečnostní informační služby ze dne 31. 1. 2012, čj. 952-9/2011-BIS-1, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2016, čj. 5 A 30/2012-41,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2012, čj. 952-9/2011-BIS-1, (dále jen „napadené rozhodnutí“) ředitel Bezpečnostní informační služby (dále jen „ředitel BIS“) zamítl pro opožděnost odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka pro zpravodajské složky ve věcech služebního poměru ze dne 2. 11. 2011, čj. 273-29/2011-BIS-6, (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byl žalobce zproštěn výkonu služby podle § 40 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze. Ten dal žalobci za pravdu, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal včas a ředitel BIS pochybil, pokud jeho odvolání pro opožděnost zamítl. Proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[3] Městský soud shledal, že v řízeních ve věcech služebního poměru podle zákona o služebním poměru se v otázkách, které tento zákon neupravuje dostatečně nebo vůbec, použije subsidiárně správní řád. Neupravuje-li tedy zákon o služebním poměru, který den je posledním dnem lhůty, připadne-li její konec na sobotu, neděli nebo svátek, použije se na posouzení dané otázky obecná úprava obsažená v § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Ze skutečnosti, že zákonodárce tuto problematiku v daném zákoně neupravil, nelze podle městského soudu usuzovat na jeho úmysl upravit tuto otázku odlišně od obecné úpravy správního řádu a dovozovat, že v takovém případě lhůta končí bez ohledu na to, že její poslední den připadl na sobotu, neděli či svátek.

[4] Městský soud naopak nesouhlasil s tvrzením žalované, že k sobotám, nedělím a svátkům se při stanovení posledního dne lhůty k podání odvolání nepřihlíží proto, že podle § 175 odst. 3 zákona o služebním poměru je podání (tedy i odvolání) možno na podatelně žalované učinit kterýkoliv den s ohledem na nepřetržitou přítomnost pracovníků tohoto správního orgánu. Městský soud poukázal na skutečnost, že pokud se dle citovaného ustanovení podání považuje za doručené jeho podáním jak na podatelně žalované, tak i prostřednictvím provozovatele poštovních služeb s označením doporučeně (kde zpravidla nelze zásilku podat v sobotu, neděli či svátek), nelze pro počítání času a především pro stanovení posledního dne lhůty považovat právní úpravu obsaženou v zákoně o služebním poměru za ucelenou.

III.

[5] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Navrhla jej zrušit a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně včas. Namítala, že v řízení podle zákona o služebním poměru se neuplatní pravidlo obsažené v § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. Stěžovatelka sice uznala, že zákon o služebním poměru je ke správnímu řádu ve vztahu subsidiarity, úprava lhůt (§ 210 uvedeného zákona) a počítání času (§ 211 téhož zákona) je však podle jejího názoru úplná a speciální vůči úpravě obsažené ve správním řádu, což znamená, že se použije přednostně. Pokud tedy v zákoně o služebním poměru není obsaženo pravidlo o posunutí konce lhůty, připadl-li její poslední den na sobotu, neděli nebo svátek, nelze je v posuzovaném případě uplatnit. V dané věci připadl poslední den lhůty k podání odvolání na svátek (17. 11. 2011); tento den byl posledním dnem lhůty k podání odvolání. Podal-li tedy žalobce odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně teprve 18. 11. 2011, učinil tak opožděně. Podle stěžovatelky mohl žalobce podat odvolání dne 17. 11. 2011 na její podatelně nebo prostřednictvím datové schránky.

[7] Uvedené závěry stěžovatelka dovozuje ze samotného znění zákona o služebním poměru. Tím, že zákonodárce upravil problematiku počítání času v uvedeném zákoně samostatně, ačkoliv stejná pravidla obsahuje správní řád, dal najevo, že v řízeních ve věcech služebního poměru se má při počítání času postupovat právě a jen podle zákona o služebním poměru. Stěžovatelka nakonec městskému soudu vytkla, že nepostupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2006, čj. 6 Azs 184/2005-93 a nezjišťoval, do jaké míry speciální úprava obsažená v zákoně o služebním poměru tvoří úpravu úplnou, tedy do jaké míry nahrazuje obecný režim upravený správním řádem.

IV.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Kasační stížnost sice neobsahovala formální označení kasačního důvodu, nicméně z jejího obsahu Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatelka namítala nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy dovolávala se kasačního důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[12] Spornou v kasační stížnosti učinila stěžovatelka otázku, zda se v řízení podle zákona o služebním poměru uplatní pravidlo zakotvené v § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého připadne-li konec lhůty k provedení určitého úkonu v řízení na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší pracovní den; tedy obecněji řečeno, zda je právní úprava týkající se počítání času obsažená v zákoně o služebním poměru úplná, nebo zda se zde subsidiárně použije obecná úprava správního řádu. Odpověď na tuto spornou otázku je také zásadní pro úvahu, zda žalobce podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně včas.

[13] Městský soud v napadeném rozsudku při řešení nastíněné otázky odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, čj. 3 Ads 79/2011-62. V něm kasační soud vyložil, že se obecná úprava obsažená ve správním řádu použije podpůrně také tehdy (vedle případů, kdy zvláštní zákon příslušnou právní úpravu neobsahuje vůbec), je-li sice ve zvláštním předpise obsažena příslušná právní úprava, avšak některý procesní institut v něm není upraven úplně. Obecná úprava se v tom případě užije pouze v rozsahu, v jakém není příslušný právní institut upraven.

[14] Počítání času je upraveno v § 211 zákona o služebním poměru. Neobsahuje však vůbec pravidlo pro případ, že poslední den lhůty k provedení určitého právního jednání připadne na sobotu, neděli nebo svátek. Z uvedeného důvodu městský soud nepovažoval speciální úpravu o počítání času obsaženou v zákoně o služebním poměru za úplnou a

shledal, že je v neupraveném rozsahu nutno subsidiárně použít obecnou úpravu zakotvenou v § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[15] S uvedeným závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Subsidiární použití § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu jako obecné právní normy v otázce počítání času, připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, lze ve věcech týkajících se služebního poměru nepochybně dovodit ze zásady zakotvené v § 1 odst. 2 správního řádu. Ze skutečnosti, že zákon o služebním poměru žádné pravidlo upravující tuto spornou otázku o počítání času neobsahuje, nelze dovozovat úmysl zákonodárce v řízeních tímto zákonem upravených nerozlišovat, zda konec lhůty připadne na sobotu, neděli nebo svátek, či na pracovní den, jak namítala stěžovatelka. Bylo-li by úmyslem zákonodárce obecné pravidlo vyplývající z § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu v řízeních podle zákona o služebním poměru vůbec nepoužít, učinil by tak výslovným vyloučením jeho použití (resp. vyloučením subsidiárního použití správního řádu jako celku), nikoliv jen tím, že uvedenou otázku vůbec v zákoně o služebním poměru nezakotvil.

[16] S ohledem na právě uvedené neobstojí stěžovatelčina námitka, že zákonodárce upravil problematiku počítání času samostatně v § 211 zákona o služebním poměru, neboť úprava v něm obsažená je shodná s tou ve správním řádu, čímž projevil úmysl v řízeních ve věcech služebního poměru postupovat v uvedené otázce právě a jen podle zákona o služebním poměru. Jak správně poukázal již městský soud, z důvodové zprávy k zákonu o služebním poměru vyplývá, že počítání času se pro účely služebního poměru upravuje *„v souladu s obecnou právní úpravou“*. Z uvedeného je zjevný úmysl zákonodárce neodchýlit se od obecných pravidel zakotvených ve správním řádu (ale shodně i v dalších procesních předpisech – srov. § 40 odst. 3 s. ř. s., § 57 odst. 2 o. s. ř., § 60 odst. 3 tr. ř.). Jakkoliv tedy § 211 zákona o služebním poměru obsahuje ohledně počítání času některá shodná pravidla, obsažená i v § 40 správního řádu, jen z této prosté skutečnosti nelze usuzovat na ucelenost právní úpravy počítání času v zákoně o služebním poměru a tudíž na úplné vyloučení použití ustanovení správního řádu o počítání času.

[17] Na výše uvedeném závěru Nejvyššího správního soudu nemůže nic změnit ani námitka stěžovatelky, že žalobce mohl doručit odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně i dne 17. 11. 2011 (tedy ve státní svátek) prostřednictvím podatelny nebo datové schránky. Takovou povinnost totiž zákon o služebním poměru v § 175 odst. 3, jehož se stěžovatelka dovolává, žalobci nestanoví.

[18] Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno 2. 11. 2011. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání podle § 190 odst. 1 zákona o služebním poměru začala podle § 211 odst. 1 téhož zákona běžet dnem následujícím po dni doručení, tj. 3. 11. 2011. Poslední den lhůty tak připadl na 17. 11. 2011, který byl státním svátkem (srov. § 1 zákona č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu). S ohledem na závěry uvedené výše o subsidiárním použití § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu se konec lhůty pro podání odvolání posunul na nejbližší následující pracovní den, tj. na 18. 11. 2011. V tento den také žalobce odvolání doporučeně na poště podal; učinil tak včas. Nebylo rozhodné, zda žalobce měl reálně možnost podat odvolání i v den státního svátku na podatelně, jak namítala stěžovatelka. Měl jistě právo i takto postupovat, ale nebyl k tomu povinen a mohl odvolání podat a

stěžovatelce doručit doporučeným podáním u držitele poštovní licence (či jiného provozovatele poštovních služeb) i v pracovní den následující po státním svátku, jak ostatně učinil. Úvahy městského soudu v napadeném rozsudku jsou tedy správné.

[19] Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že závěr o subsidiárním použití § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu v posuzovaném případě městský soud přijal, aniž respektoval, co vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 8. 2006, čj. 6 Azs 184/2005-93. Stěžovatelka měla za to, že městský soud řádně nezjišťoval, do jaké míry speciální úprava obsažená v zákoně o služebním poměru tvoří úpravu úplnou a zda a do jaké míry nahrazuje obecný režim upravený správním řádem v duchu zásady *lex specialis derogat legi generali*.

[20] Stěžovatelkou vytčeného pochybení se městský soud nedopustil. Naopak se v napadeném rozsudku touto otázkou obsáhle zabýval a lze říci, že úvahy v tomto směru představují podstatnou část jeho právních závěrů (srov. str. 9-10 napadeného rozsudku). Městský soud posuzoval, do jaké míry je úprava počítání času v zákoně o služebním poměru úpravou úplnou a dospěl ke správnému závěru, že uvedený zvláštní zákon vůbec nestanoví, jak postupovat v případě, kdy poslední den lhůty stanovené k provedení určitého právního jednání v řízení ve věcech služebního poměru připadne na sobotu, neděli nebo svátek. Dovodil tedy, že v posuzovaném případě je na místě při chybějící úpravě ve zvláštním zákoně (o služebním poměru) použít ono obecné pravidlo vyplývající z § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. S tímto závěrem se kasační soud ztotožňuje.

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud nepochybil, pokud shledal, že pro určení konce patnáctidenní lhůty k podání odvolání podle § 190 odst. 1 zákona o služebním poměru v případě, že připadne na státní svátek (nebo sobotu či neděli), se použije § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle nějž je v takovém případě posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Městský soud proto také správně vyhodnotil, že žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo včasné a v důsledku toho napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

VI.

[22] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. května 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu